

- 3) Czy przepisy art. 2 ust. 2 lit. c) zasad zrzeczenia się zwolnienia z VAT, w związku z art. 10 ust. 1 lit. b) tych zasad, przyjętych w drodze dekretu z mocą ustawy 21/2007 z dnia 29 stycznia, uniemożliwiające podatnikowi VAT zrzeczenie się zwolnienia z VAT przy zawieraniu nowych umów najmu, po tym, jak dokonał jednorazowej korekty VAT, i naruszające system kolejnych odliczeń w okresie objętym korektą, są zgodne z art. 137, 167, 168 i 184 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r.?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. U. 2006, L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud (Republika Czeska) w dniu 27 grudnia 2016 r. – CORPORATE COMPANIES s.r.o./Ministerstvo financí ČR

(Sprawa C-676/16)

(2017/C 086/18)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CORPORATE COMPANIES s.r.o.

Strona przeciwna: Ministerstvo financí ČR

Pytanie prejudycjalne

Czy zakresem zastosowania art. 2 ust. 1 pkt 3 lit. c) w związku z art. 3 pkt 7) lit. a) dyrektywy 2005/60/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu są objęte osoby, które w ramach działalności gospodarczej sprzedają spółki wpisane już do rejestru spółek i utworzone w celu sprzedaży (tzw. spółki „ready-made”), a sprzedaż ta polega na zbyciu udziałów w sprzedawanej spółce zależnej?

⁽¹⁾ Dz.U. 2005, L 309, s. 15.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 33 de Madrid (Hiszpania) w dniu 29 grudnia 2016 r. – Montero Mateos/Agencia Madrileña de Atención Social de la Consejería de Políticas Sociales y Familia de la Comunidad Autónoma de Madrid

(Sprawa C-677/16)

(2017/C 086/19)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n° 33 de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Montero Mateos

Strona pozwana: Agencia Madrileña de Atención Social de la Consejería de Políticas Sociales y Familia de la Comunidad Autónoma de Madrid

Pytania prejudycjalne

Czy klauzulę 4 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), wprowadzonego do wspólnotowego porządku prawnego na mocy dyrektywy Rady 99/70/WE ⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, że rozwiązanie umowy o zastępstwo zawartej na czas określony w celu obsadzenia wakuującego stanowiska pracy wskutek upływu okresu czasu, na jaki została ona zawarta między pracodawcą a pracownikiem stanowi obiektywny powód uzasadniający to, że ustawodawca krajowy nie przewiduje w takim przypadku żadnego odszkodowania z tytułu rozwiązania umowy, podczas gdy w odniesieniu do porównywalnego pracownika zatrudnionego na czas nieokreślony, z którym rozwiązano umowę z przyczyn obiektywnych przewidziane jest odszkodowanie obliczane jako równowartość wynagrodzenia za 20 dni pracy za każdy rok zatrudnienia?

⁽¹⁾ Dz.U. 1999, L 75, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 30 grudnia 2016 r. – A

(Sprawa C-679/16)

(2017/C 086/20)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus (naczelny sąd administracyjny)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A.

Druga strona postępowania: Espoon kaupungin sosiaali- ja terveystalutakunnan yksilöasioiden jaosto (komisja miasta Espoo ds. społecznych i zdrowia, wydział ds. indywidualnych)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy świadczenie, takie jak pomoc osobista przewidziana na podstawie ustawy o usługach dla osób niepełnosprawnych stanowi „świadczenie z tytułu choroby” w rozumieniu art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 ⁽¹⁾?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: czy ma miejsce ograniczenie prawa obywateli Unii, o którym mowa w art. 20 i 21 TFUE, do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich, jeżeli przyznanie świadczenia takiego jak pomoc osobista na podstawie ustawy o osobach niepełnosprawnych za granicą, nie jest uregulowana odrębnie i przesłanki przyznania tego świadczenia są interpretowane w ten sposób, że pomoc osobista nie jest przyznawana w innym państwie członkowskim, w którym zainteresowany odbywa trzyletnie studia prowadzące do uzyskania dyplomu szkoły wyższej?
 - Czy dla oceny sprawy ma znaczenie fakt, że danej osobie może zostać przyznane w Finlandii, w innej gminie niż gmina zamieszkania, świadczenie takie jak pomoc osobista, jeżeli studiuje ona w innej fińskiej gminie?
 - Czy dla oceny sprawy z punktu widzenia prawa Unii mają znaczenie prawa wynikające z art. 19 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych?